Порослий тернем, будяками,
В глухих степах
Простягсь долинами, горбами
Наш шлях.

Кругом пітьмою оповиті
Степи сумні,
Лунають мов несамовиті
З пітьми ридання голосні…

"На поміч!" – котиться ярами,
Рида в степах…
Рвем терен голими руками
І кропить чиста кров наш шлях…

Туди! Вперед! На поміч брату!
…Постій!.. Йдемо!..
Геть темну ніч і тьму прокляту!
Ми ясне світло несемо!

Немов зоря воно над нами
В глухих степах,
Зове, веде нас байраками,
Де довгий наш простягся шлях.